

ת"ד 11309/07/22 - מדינת ישראל נגד אשר פרחי

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

ת"ד 11309-07-22 מדינת ישראל נ' פרחי
תיק חיצוני: 111283/2022

בפני
מאשימה
נגד
נאשמים
הכרעת דין

כבוד השופטת מגי כהן
מדינת ישראל
אשר פרחי

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים ונזק, בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייתו בבטחה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה ותקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

1. על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 24.2.22, בשעה 16:45 לערך, בפתח תקווה, נהג הנאשם ברכב פרטי תוצרת פורד מ.ר. 7326862 ברחוב ההסתדרות בסמוך לבית 17, מכיון מזרח לכיון מערב, והתקרב לצומת עם רחוב חפץ חיים. ברחוב ההסתדרות בסמוך לבית 17 מסומן לרחוב הכביש מעבר חציה להולכי רגל, ומעל מעבר החציה מוצב תמרור עילי "306" (תן זכות קדימה להולכי רגל החוצים) וכן תמרור עילי "707" (אור צהוב מהבהב). אותה שעה במעבר חציה מימין לשמאל כיון נסיעת הנאשם חצה את הכביש הולך רגיל (יליד 2018). הנאשם אשר לא שם לב להולך הרגל לא אפשר לו להשלים חציה בבטחה התקרב אליו יתר על המידה ופגע בו עם פינה ימנית קידמית של רכבו.

כתוצאה מהפגיעה, נחבל בגופו הולך הרגל חבלה של ממש, ונגרם לו שבר קלביקולה שמאל ללא תזוזה

2. הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באחריותו לגרם התאונה וטען כי "הילד קפץ לכביש ללא אימו".

3. מטעם התביעה העידו השוטר, בוחן תנועה ואמו של הנפגע ומטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

ראיות התביעה:

4. באמצעות עד התביעה רס"ל כהן גרא (להלן: "השוטר כהן"), הוגשו המסמכים הבאים:

דו"ח פעולה מיום 24.2.22 (ת/1)

סרטון מצלמת גוף ותמונות (ת/2).

בחקירתו הנגדית העיד השוטר כהן כי עבר באזור האירוע עם הניידת וחובש סימן לו לעצור בעקבות תאונת דרכים. השוטר כהן עצר את רכבו, זיהה את הנאשם שמסר לו כי נסע במהירות של 30 קמ"ש ואז לפתע הילד ואמו צצו על הכביש. השוטר לא ראה את הנפגע שכן הוא פונה באמבולנס לבי"ח שניידר יחד עם אמו.

5. באמצעות עד התביעה אופיר וייס (להלן: "**בוחן התנועה**") הוגשו המסמכים הבאים:

דו"ח בוחן תנועה מיום 24.2.22 (ת/3) ממנו עולה כי "**לא ניתן לקבוע את מקום האימפקט וכיון החציה. קיימת מחלוקת לגבי מרחק החציה של הולך הרגל.**"

דו"ח פעולה מיום 24.2.22 (ת/4).

מזכר מיום 2.3.22 (ת/5).

טופס הודעה על זכויות חשוד (ת/6)

הודעת נהג תחת אזהרה מיום 2.3.22 (ת/7)

סקיצה (ת/8)

לוח תצלומים (ת/9)

בחקירתו הנגדית העיד בוחן התנועה כי לא ניתן היה לבצע שחזור מדויק של התאונה עקב מחסור בממצאים ובנתונים. וגם לא ניתן היה לקבוע את מהירות נסיעת הנאשם.

6. עדת התביעה גבארה גזיה מברהיט (להלן: "**האם**") העידה כי ביום האירוע סמוך לשעה 17:00 היתה בדרך לביתה יחד עם ילדיה. בתה בת השנתיים היתה בעגלה ובנה שהיה אז בן 4 הלך לצידה, היא חצתה את הכביש ואז לפתע הגיע רכב מצד שמאל ברחוב ההסתדרות בפינת חפץ חיים ולא הבחין בהם, הילד הלך טיפה מלפניה והיא היתה עם עגלה מאחוריו ואז הרכב פגע בבנה והעיף אותו למרחק של מטר וחצי וגרם לילד שבר בכתפיים.

בחקירתה הנגדית העידה האם כי בנה לא רץ לכביש אלא חצה יחד עמה את הכביש אלא שהלך טיפה מלפני העגלה שכן היא לא יכלה להחזיק לו את היד. האם העידה כי משהבחינה ברכב היא זזה אחורנית אך בנה היה מלפני העגלה והוא נפגע מהרכב.

האם הופנתה לעדותה במשטרה (נ/1) לפיה "**הילד היה קצת לפני לא נתתי לו יד, היד שלו נפרדה מהיד שלי**" והשיבה כי הילד לא חצה לבד את הכביש אלא הלך טיפה לפניו והם הגיעו עד לאמצע המעבר ואז היא הבחינה ברכב וזזה אחורנית והילד נפגע. האם הדגישה כי כאשר הם החלו

לחצות את הכביש רכבו של הנאשם היה רחוק מהם.

ראיות ההגנה:

7. הנאשם העיד כי ביום התאונה בשעות אחר הצהריים נסע ממזרח למערב, שני מעברי החציה היו ריקים, הוא נסע לאט ולפתע התפרץ ילד לכביש. הנאשם לא הבחין בילד ובדיעבד הבחין בילד יושב על קצה מעבר החציה סמוך למדרכה. הנאשם החנה את רכבו בצד ורץ לילד וביקש שיזמינו אמבולנס. הנאשם העיד כי לו הילד היה הולך בסמוך לאמו אזי הוא היה פוגע גם בעגלה והעובדה שרק הילד נפגע מעידה על כך שהילד התפרץ למעבר חציה.

בחקירתו הנגדית לשאלה הכיצד יתכן כי בחקירתו במשטרה מסר כי כלל לא הבחין בילד וכעת מוסר כי הילד התפרץ ופגע ברכב ולא הרכב פגע בו? השיב הנאשם כי התאונה היתה בלתי נמנעת "כל הרכב שלי היה על מעבר החציה ואז בום, בשנייה הראשונה חשבתי שאולי זה פנצ'ר ואז אני מתחיל לנסוע, מסתכל במראה ורואה אתה ילד יושב במעבר חציה בפינה, ישר הבנתי שמשהו קורה" (פרוטוקול מיום 31.5.23 עמ' 12 שורות 29-31). הנאשם מאשר בחקירתו הנגדית כי יכול להיות שהסתנוור מהשמש או שהקורה הפריעה לו לראות את הילד.

8. המחלוקת העיקרית בתיק זה נעוצה בשאלה האם התאונה נמנעת, כגרסת התביעה, או בלתי נמנעת, כגרסת ההגנה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, לא נותר ספק בליבי כי הנאשם אחראי למיחוס לו בכתב האישום ולהלן נימוקי:

9. הנאשם העיד כי נסע לאט והתקדם לעבר מעבר חצייה ובהקשר זה, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי תחום מעבר החצייה הוא ממלכתו של הולך הרגל ועל הנהג המתקרב למעבר חצייה לנהוג בזהירות המתבקשת.

תקנה 67 א לתקנות התעבורה מסדירה כיצד על הנהגים להתנהג בהתקרב למעבר חציה:

"נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך".

ביהמ"ש העליון בע"פ 8827/01 "ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל" קבע כי:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם

במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו...חובת הצפייה קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהגה. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה"

באותו מקרה קבע ביהמ"ש העליון כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

גם בג"ץ 8150/13 "דליה כרסנטי נ' פרקליטות המדינה - המחלקה הפלילית" (נבו 06.08.2014) קבע ביהמ"ש כי:

"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל-כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת, על-פי הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל - כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסיה ממוקדות כגון ילדים וקשישים" (הדגשות במקור שלי - מ.כ.).

10. הבוחן ציין בדו"ח בוחן (ת/3) כי נהג הרכב הצביע על כיוון נסיעתו ממזרח למערב ועל הולך הרגל חוצה מימין לשמאל מרחק של כמטר. הבוחן קבע כי שדה הראיה מכיון מזרח למערב פתוח למרחק של 180 מ' עד לאזור התאונה והראות בשעת הבדיקה (17:15 בעוד שהתאונה היתה בשעה 16:45) היתה טובה, תאורה בכביש דולקת ותקינה. מעבר חצייה מסומן בבירור, מצד שמאל מוצב תמרור מעבר חצייה מוגבה דולק ותקין (ת/3 סעיפים 3-4, 14).

במקרה שבפני, קביעותיו של הבוחן, לגבי שדה הראיה במקום, לא נסתרו על ידי ההגנה.

כאשר נשאל הנאשם הכיצד יתכן ולא הבחין בילד השיב כי "יתכן והוא קפץ לכביש" (ת/7 עמ' 2 שורה 15). בעדותו בביהמ"ש הנאשם משער כי יתכן והסתנוור מהשמש או שהקורה הסתירה לו את שדה הראיה (פרוטוקול מיום 31.5.23 עמ' 13 שורות 23-25). גם בעדותו במשטרה מסר הנאשם כי השמש סנוורה אותו אולם לטענתו השמש סנוורה אותו עוד הרבה לפני קרות התאונה ולכן הוריד את סכך השמש (ת/7 שורה 28). מעבר לטעונום בע"פ הנאשם לא ביסס את הטענה כי סנוור ע"י השמש. ביקור במקום שבוצע ע"י הבוחן ביום 12.4.22 בשעה 18:30 (ת/9) ובו צוין כי קיים מעט סינוור, לעניין זה אציין כי מדובר בשעה שונה ובתאריך שונה, כחודשיים מאוחר לאירוע, כאשר מדובר בשעון קיץ.

עיינתי בתמונות שצורפו לתיק (ת/9), ראשית בכותר הבוחן שצילם רשם כי מקום התאונה הנו ברחובות חפץ חיים - הסתדרות בראש העין ולא בפתח תקווה כפי שכתוב בכתב האישום. אציין כי אף אחד מן הצדדים לא

התייחס ולהעיר לעניין זה.

עוד אציין כי התאריך הצילום המופיע בתמונות הנו 21.2.22 בעוד שתאריך התאונה לפי כתב האישום הנו 24.2.22. גם לעניין זה אף אחד מן הצדדים לא התייחס וההגנה לא חלקה על התמונות. יש להניח כי עסקינן בטעות סופר של הבוחן ובשים לב לתאריך התאונה שמופיע בראיות נוספות וכי באחת מן התמונות צולם הנאשם עצמו בזירת התאונה, כשהוא מדמה את הולך הרגל.

ניתן לראות בבירור בתמונות שצולמו במקום (ת/9), כי שדה הראיה בכיוון אליו נסע הנאשם היה פתוח וללא כל הגבלה ומכאן, שגם אם הילד עמד במעבר חציה או חצה את הכביש היה על הנאשם להבחין בו בשלב כלשהו, במהלך התקרבותו למעבר החציה ומשלא הבחין בו בשום שלב, כאמור, נהג ברשלנות.

11. תקנה 52 לתקנות התעבורה קובעת כי :

"חייב נוהג רכב להאט מהירות הנסיעה ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא ובמיוחד במקרים אלה...."

(6) בהתקרבו למעבר חציה.

(7) ... למקום בו שדה הראייה מוגבל."

חובה כפולה ומכופלת לנאשם שעל פי גרסתו שדה הראיה שלו מוגבל עקב הסתנוורות מהשמש או מוגבל מהקורה ולא היה יכול להבחין את אשר מתרחש בתחום מעבר החציה. מתיאור מצב השטח וחסומת שדה הראייה כפי שטוען הנאשם היה עליו לנהוג בזהירות מוגברת כלפי הולכי רגל ובייחוד ילדים כפי שנקבע במספר פסקי דין, שאת התנהגותם לא ניתן לצפות, גם אם לא הראו שבכוונתם לחצות, ואם היה לנאשם קושי בשדה הראייה הרי שזה פועל לחובתו והיה עליו לצפות שבאותו חלק מוסתר שנוצר עלולים להימצא הולכי רגל.

וכדברי כב' השופט חשין בע"פ 8827/01 "ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל":

"חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החציה מוסתר מעיניו של הנהג. או אז חובה היא המוטלת על נהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החציה."

12. בחקירתו במשטרה מסר הנאשם כי "לא ראיתי אותו . יתכן שהוא קפץ" (ת/7 עמ' 2 שורה 15). בעדותו בביהמ"ש מסר הנאשם כי "הרכב שלי היה בתוך מעבר חציה ואז הילד התפרץ, הילד נכנס בי ולא אני נכנסתי בו... כשאתה רואה את התוצאה בדיעבד אחרי שראיתי אותו שהוא נפל, בכלל חשבתי שקיבלתי מכה או פנצ'ר, זה היה בכלל ילד שנפגע. ואני אני מבין שזו סיטואציה שלא יכולתי למנוע את זה" (פרוטוקול מיום 31.5.23 עמ' 12 שורות 6-13) ובהמשך מסר "הילד הוא בגובה נמוך, יתכן שהשמש גם הסתירה ויכול להיות שהקורה גם הפריעה לי" (פרוטוקול מיום 31.5.23 עמ' 12 שורות 27-28).

מאיך אמו של הנאשם העידה כי חצתה את הכביש יחד עם ילדה עת בתה יושבת בעגלה והילד הנפגע הולך לפני העגלה, הם הבחינו ברכבו של הנאשם וחשבו שיעצור כאשר היו באמצע מעבר החציה הרכב פגע בבנה והיא משכה את העגלה אחורנית.

13. כעולה מדו"ח בוחן התנועה (ת/3) קיימת מחלוקת לגבי המרחק שחצה הולך הרגל ולא ניתן לקבוע את מקומו המדויק של האימפקט אם כי, אין חולק כי התאונה אירעה במעבר חציה. עוד אין חולק כי שדה הראיה הוא פתוח בכביש ישר וניתן היה להבחין בילד שעומד סמוך לכביש או במעבר חציה, אולם הנאשם לא ראה את הילד בשום שלב.

לפיכך, על סמך הראיות שהובאו בפני, אני קובעת, כי התאונה אירעה במעבר החציה וכי הנאשם צריך היה ויכול היה להבחין בילד, עוד בטרם ירד למעבר החציה, אך לא הבחין בו עד לאחר הפגיעה ובעובדה זו, טמונה רשלנותו של הנאשם, שכן, לו היה הנאשם מבחין בילד ובהינתן כי, לגרסתו, נסע במהירות איטית, הרי שהיה יכול להגיב בזמן ולמנוע את התאונה. תימוכין לכך ניתן למצוא בכך שהפגיעה בפינה ימנית קידמית של הרכב מעידה כי הולך הרגל היה במעבר חציה כשהרכב פגע בו.

עוד אציין כי כעולה מפסיקה נהג רכב נדרש לחובת זהירות כפולה ומכופלת כאשר מדובר בילדים, ראה: ע"פ 584/76 "משה מזרחי נ' מדינת ישראל", פ"ד ל"א (2) עמ' 621, שם נקבע כי: **"נוכחות הילדים והעדר תשומת לב מצידם, חייבה את המערער בנקיטת אמצעי זהירות כדי לקדם פניה של סכנה הטמונה בהימצאותם של ילדים, השקועים במשחקם, בשולי הכביש"**.

עוד נאמר שם כי כשמדובר בילדים אין חשיבות לכך אם הילד מבחין ברכב אם לאו.

ראה לעניין זה גם ע"פ 61/82 "דן ניר נ' מדינת ישראל", פ"ד ל"ח (3) 101, שם אומר ביהמ"ש בין היתר את הדברים הבאים:

"מידת הזהירות שניתן לצפות מילדים קטנה היא ומידת הזהירות הנדרשת עקב כך כלפי ילדים גדולה היא מאשר לגבי מבוגרים".

יפים הדברים גם בענייננו מקום בו הילד היה בהשגחת אמו אשר חצה יח עמו את המעבר החציה, גם אם תמצא לומר כי ישנה רשלנות תורמת אין בכך כדי לפטור את הנאשם מאחריות.

14. אוסיף כי הנאשם לא כפר בחבלות ואף ויתר על זימון הרופאים.

15. לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ' אלול תשפ"ג, 06 ספטמבר 2023, בהעדר
הצדדים.